

mindelige vurdering, såfremt ændringen havde foreligget allerede dengang. De svingninger i prisforholdene, der måtte indtræffe i vurderingsperioden, bliver derimod uden indflydelse på omvurderingens resultat. Denne er således upåvirket af indtrufne prisstigninger, hvad enten disse er af inflatorisk karakter eller har karakter af knaphedsstigning. Stigning, som ikke skyldes konkrete foranstaltninger, men alene skyldes den almindelige vækst i samfundet eller et særligt efterspørgselspres i et bestemt område, skal således ikke tages i betragtning ved omvurderingerne. Efter det foreslåede princip vil derimod kun de særlige værdistigninger, der opstår i vurderingsperioden som følge af ændringer i ejendommenes faktiske eller retlige tilstand blive taget i betragtning ved årsvurderingerne.

ad 3°) Statsejendomsskattelovens § 3, stk. 2, indeholder som nævnt bestemmelse om, at en ejer, hvor årsvurdering finder sted efter § 2, stk. 2, nr. 1, dog kan begære, at ejendomsværdien fra sidste forudgående vurdering ikke forhøjes med et større beløb end værdien af forbedringen. Baggrunden for denne bestemmelse har været, at ejeren efter en omvurdering, der finder sted efter f. eks. sket tilbygning, skulle kunne undgå forhøjelse af ejendomsskylden for den oprindelige ejendom. Bestemmelsen har imidlertid allerede i en årrække været uden betydning for ejendomsskylden, efter at denne er blevet fikseret — til staten ved lov nr. 30 af 15. februar 1957, til bykommunerne ved lov nr. 31 af 15. februar 1957 og til sogne- og amtskommunerne ved lov nr. 34 af 18. februar 1961. Derimod har bestemmelsen på enkelte andre punkter stadig kunnet have nogen betydning for begrænsning af skattestigning, f. eks. med hensyn til kommunal dækningsafgift af forskelsværdi og med hensyn til formuebeskatningen. Som følge af forslaget om, at der ikke mere ved årsvurderingerne skal tages hensyn til forandringerne i prisforholdene siden den almindelige vurdering, må bestemmelsen imidlertid herefter i det hele anses for overflødig. I den foreslåede nye affattelse af statsejendomsskattelovens § 3 har man derfor ladet bestemmelsen i det hidtidige stk. 2 udgå.

ad 11. Den foreslåede ændring i § 4, stk. 1, sidste pkt., er alene en redaktionel ændring som følge af, at det findes mest praktisk, at benævnelsen „omvurdering“ forbeholdes årsvurderingerne og ikke benyttes i forbindelse med vurderingerne efter § 4.

ad 12. Efter den gældende regel i § 4, stk. 4, skal ansættelserne ved vurderingerne efter § 4 foretages på grundlag af ejendommens tilstand og prisforholdene på vurderingstidspunktet. Er på vurderingstidspunktet betingelserne for omvurdering i hen-

hold til § 2, stk. 2, nr. 1, til stede, finder reglen i § 3, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

I den foreslåede nye affattelse af det pågældende stykke udgår den sidstnævnte bestemmelse samtidig med at det, hvad prisforholdene angår, bestemmes, at der ikke mere ved disse vurderinger skal tages hensyn til de forandringer i prisforholdene, som måtte være indtrådt siden den sidste almindelige vurdering.

De nævnte ændringer svarer ganske til de ændringer, der er foreslået i statsejendomsskattelovens § 3 med hensyn til ansættelserne ved årsvurderingerne. Der henvises derfor herom til bemærkningerne ad punkt 10, 2° og 3°.

Ændringen af stk.-betegnelsen fra stk. 4 til stk. 3 skyldes, at det hidtidige stk. 3 ved lov nr. 363 af 18. december 1964 er blevet ophævet.

ad 13 og 14. De foreslåede ændringer med hensyn til de hidtidige stk. 5 og 6 i § 4 er alene af redaktionel karakter. Der henvises herom til bemærkningerne ad 11 og med hensyn til ændringen af stk.-betegnelserne til bemærkningerne ad 12 in fine.

ad 15-17. De foreslåede ændringer i § 8 er alle ligeledes kun af redaktionel karakter. Ændringen under 16 skyldes, at det tidligere stk. 4 i § 8 ved lov nr. 363 af 18. december 1964 er blevet ændret til stk. 3, samtidig med at det tidligere stk. 3 er ophævet.

ad 18. Ifølge reglen i § 13, stk. 3, 1. pkt., skal der ved ansættelsen af grundværdien tages hensyn til privatretlige servitutter, der er pålagt et grundareal til fordel for en anden ejendom, såvel ved vurderingen af den herskende som af den tjenende ejendom.

Det er antaget, at den nævnte regel dog kun kommer til anvendelse, når servitutten tillige er knyttet til den herskende ejendoms grund.

Det foreslås, at bestemmelsen derfor nu bliver præciseret i overensstemmelse med den nævnte forståelse. Der er således ikke med den foreslåede ændring tilsigtet nogen realitetsændring.

ad 19. Ved lov nr. 221 af 31. maj 1963 blev det ved tilføjelse af et nyt stk. 5 i statsejendomsskattelovens § 14 bestemt, at de særlige regler i denne bestemmelse vedrørende ansættelsen af grundværdien for landbrugsejendomme og dermed sidestillede ejendomme — den såkaldte bondegårdsregel — ikke skulle finde anvendelse inden for områder omfattet af en godkendt byudviklingsplan, såfremt ejendommene i tiden indtil 13. alm. vurdering pr. 1. september 1964 kom til omvurdering enten efter ejerens begæring eller efter § 2, stk. 2, nr. 12, fordi salgsprisen var mere end 75 pct. højere end den senest ansatte ejendomsværdi. I sådanne tilfælde